

May 5, 1955

**Letter, Ali Reza ekmat to CPSU Central Committee
Secretary Khrushchev, via Ram, General Secretary
of the People's Party of Iran**

Citation:

"Letter, Ali Reza ekmat to CPSU Central Committee Secretary Khrushchev, via Ram, General Secretary of the People's Party of Iran", May 5, 1955, Wilson Center Digital Archive, RGANI, f. 5, op. 28, d. 347. Department for Relations with Foreign Communist Parties (International Department of the Central Committee), 1953-1957, microfilm, reel 83. Contributed by Roham Alvandi and translated by Gary Goldberg.
<https://wilson-center.drivingcreative.com/document/119681>

Summary:

This letter from Ali Reza Hekmat requests housing and work in Moscow due to the fact that the agreed upon arrangements for his living and working in Tashkent did not come to fruition and worsened his health.

Original Language:

Russian

Contents:

Original Scan

Translation - English

Перевод с персидского

ЧЕРЕЗ ГЕНЕРАЛЬНОГО СЕКРЕТАРЯ НАРОДНОЙ ПАРТИИ ИРАНА
г. РАМ СЕКРЕТАРЮ ЦК КПСС тов. ХРУЩЕВУ

от иранского политэмигранта, члена
НПИ Али Реза Хекмета

Прошу разрешить мне еще раз изложить Вам свое прошлое и свою настоящую жизнь с надеждой на справедливость марксизма, руководства КПСС и Вашу лично, а также с полной уверенностью в том, что будет обращено больше внимания на мои просьбы и в отношении меня будут приняты решения с учётом моего здоровья и материального состояния.

Я в качестве политэмигранта после участия в освободительной борьбе народов моей родины в 1947 г. прибыл в страну социализма, в мою вторую родину, и оплот всех свободолюбивых народов мира. В 1948 г. в Москве меня арестовали и шесть лет и три месяца я находился в заключении в Сибири. Я утратил лучшие годы своей молодости и тяжело заболел (туберкулез, болезнь сердца, общее расстройство нервной системы, ревматизм, геморрой). Я хотел никому не жаловаться на свое прошлое и забыть об этом. Однако моё нынешнее положение вынудило меня изложить все это Вам, чтобы Вы могли лучше понять мое настроение. Самым страшным и трудным периодом моей жизни были те семь месяцев, когда я находился под следствием. Ко мне применяли пытки по системе Берия, после которых мои нервы и сердце пришли в негодность, а волосы поседели. От ударов резиновыми палками по голове (с целью вынудить у меня признание, что я приехал в СССР с шпионскими целями) я неоднократно терял

21920

150
2.

сознание и по несколько месяцев не мог двигаться. Сейчас я страдаю сильными головными болями.

Пытки отняли у меня здоровье и молодость, но у меня осталась непоколебимая вера и убеждения.

После ареста Берия, когда меня освободили, я имел возможность вернуться в Иран и зная, что этого хотят мои старшие отец и мать, а также остро нуждаясь в отдыхе и лечении, пренебрег всем этим, отказался вернуться в Иран и показал, что никакие пытки не могут совратить меня с истинного пути. Вместо того, чтобы пойти в иранское посольство, на деньги, которые прислала мне моя семья для возвращения в Иран, приехал в Москву и с сердцем, полным надежды, пошел в ЦК КПСС, где заявил о своем желании остаться в СССР. Я был уверен, что товарищи из ЦК и мои партийные товарищи окажут мне поддержку. Члены ЦК НПИ официально сообщили в ЦК КПСС о моем стремлении остаться в СССР. Я лично в своем письме на Ваше имя просил разрешить мне это и устроить меня в Москве.

Однако к сожалению после 10 месяцев ожиданий по предложению представителей из ЦК КПСС я был отправлен в Ташкент. Мне говорили о том, что в Ташкенте для меня будут созданы хорошие условия, будет предоставлена работа и меня обеспечат жильем. Меня заверили, что я смогу там хорошо устроиться. 15 апреля я выехал в Ташкент и прибыл туда 19 апреля. Как мне было сказано в Москве, я обратился в ЦК КП Узбекистана к т. Пономареву и просил его о работе в Институте Востоковедения, а также о квартире. Он сказал, что никакого разговора с ним о моем устройстве в Институт Востоковедения не было. Через несколько дней он порекомендовал мне обратиться самому в этот Институт. В Институте мне сказали, что они не могут принять меня без решения Президиума Академии наук.

Относительно моей квартиры т. Пономарев сказал, что в Ташкенте очень трудно с жилплощадью и сейчас нет ничего, чтобы они могли мне предложить. Меня поместили в гостинице и дали письмо в ОВИР, где было указано, что в гостинице я буду жить в течение месяца. За один день пребывания в гостинице я израсходовал 45 рублей, а за все дни, что я был находился - 500 рублей. Я понял, что на такие расходы у меня нет возможности.

Через некоторое время мне сказали, что за городом на Луначарском шоссе в детском городке, что в 10 км. от города и на дорогу до которого требуется 1 1/2 часа, отстраивается новый дом и в нём мне будет предоставлена койната. (В этом доме нет воды и отопления). Учитывая, что этот дом так далеко расположен от центра города, этот вариант ни в коем случае не устраивал меня, т.к. за время пребывания в Ташкенте здоровье мое еще более ухудшилось я обратился к врачу и он сказал мне, что по состоянию моего здоровья ташкентский климат для меня не подходит, т.к. во время жары, которая наступит летом, мое здоровье может ухудшиться. Ввиду того, что жизнь в Ташкенте для меня не возможна и опасна, то я уведомил об этом ЦК и уехал. Деньги (1400 руб.), оставшиеся от тех, что мне были даны Красным Крестом, я готов вернуть, а остальные верну, когда начну работать.

Как человек, который потерял все, но у которого осталась большая воля к борьбе и преданность тому делу, за которое он боролся, еще раз прошу Вашего указания, чтобы мне дали любую работу, какую Вы сочтете нужным, но которую я смогу выполнять, учитывая моё состояние. Я прошу также, чтобы мне дали комнату в Москве, чтобы я смог создать свой дом, жить спокойно по близости от

товарищей из ЦС НПИ и восстановить свои силы для борьбы.

Если у КПСС и советских организаций нет ко мне достаточного политического доверия, то я прошу учесть, что я отказался вернуться в Иран (это я решил уже десять месяцев тому назад, сразу же после освобождения, когда к этому была полная возможность) и разрешить мне выехать в одну из стран Европы, где я, получая материальную помощь от своей семьи, буду продолжать жить как политэмигрант до тех пор, пока не будет определена судьба моих товарищей по партии и свобода моей родины. Прошу Вас помочь мне в моём отъезде.

В своей судьбе я полагаюсь на марксистское суждение и на Вашу совесть.

Али Реза Хекмат.

5.V.1955 г.

Элв

توسط دیر اول حزب توده ایران رفیق دکتر امام
دیر اول حزب کمونیست اتحاد جماهیر شوروی رفیق خروشت
در ظرف چهار سال سیاسی محض حزب توده ایران غیر ضابطه

اجازه میخوام که یکبار دیگر توجه شما را به مسئله زندانگشتنها و جهان گذشته و زندگی فعلی خود جلب دهم. با الهیون کاملی
که به سطن مارکسیستی و عدالت خواهی رهبری حزب کمونیست اتحاد جماهیر شوروی دشمن شما دارم، استدعا میخوام که توجه
بیشتری به تعاضدای این باب مبذول داشته و با در نظر گرفتن وضع مزاجی و روحی من تصمیمی در کارم گرفته شود
این بنده بنام بلنژ پناهنده سیاسی بی مدافع بدلا از مبارزه و در راه آزادی خلق میهنم در سال ۱۹۴۷ به
میهن خود اتحاد جماهیر شوروی مرکز عدالت، آن نه دینی، محمولیایسم و امید کینه آزاد بخوان چون پناهنده
شدم، در سال ۱۹۴۸ در مسکو تدریفات و مدت ۵ سال در ۳۰۰۰ تبعید و زندانهای میهنم به مدتی و بهترین دوره جوانی
خود را گذراند و در آن زمانها (۳۰۰۰ - محله عصبی قبی - اعتدال عمومی افسرد - روانیسم - بدوایر) مبتلا شدم
من میخواهم راجع به موضوع زیر برای همیشه خاموش باشم و از این ماجرا نقلی مکرر و رکلی از یاد بده
گرفته و خاموش شوم، ولی دفعه فصحی را ناچار گردیدم که برای روشن کردن ذهن و جلب توجه شما به عمل
کنتمای روحی من شده و زندانگشتنها را بعضی برسانم

دوره هفت ماهه بازجوئی من شایسته ترین و دشمنانه ترین دوره زندگانی من است که گمراهانی
طاقت تحمل آن را ندارم، در این بازجوئی سیستم (پنجیاتی) انواع و اقسام شکنجه را به ناحق بمن وارد آوردند
در اثر تهدیداتی که قبلاً میگردانی به انواع و اقسام شکنجه مختلف با استفاده از کمترین نسبت به من اعمال نمودند و چار اقبال
اعصاب و عصب قبی شد و در نهایت منمید شد

در زیر ضرباتی که با (با تون لاسیکلی) به سر و مغز من وارد آوردند که (اثر در گمراهی که از ایران به عنوان جالری
به اتحاد جماهیر شوروی آمده ام) ده بار بیوشن شده، ماها گذشت و در دو و درم قدرت حرکت کردن نداشتم
تخریبهای دائمی و حافظه خود را از دست دادم و تا به امروز که مدت هفت سال میگذرد در این حرکات را در سر
خود حس میکنم و فکر قمار یک عدد در سر من شده است که در مقابل گمراهی شدید شدت پیدا کرده و در از حال طبیعی
خارج میمانم

این شکنجههای وحشتناک بعد از زندانی سرانجام من برد ولی نتوانست ایمان و عقیده را از من ببرد و من
پس از اتمام (پنجیاتی) و آزادی من از زندان و تبعید و در حالیکه امکان مراجعت به ایران برای من
میسر بود و با برگشتن به ایران هم که میفرمودی پدر و مادریم را بر آورده دهم با اطمینان که من به استراحت و معالجه داشتم
میتوانستم با اولین زندگانی خود در ایران دهم، ولی من مانند یک انسان با شرف برای ایران رفته و خود برای
اینکه ثابت کنم که نه ایمان و عقیده خود را منصرف کرده و نه هیچگونه صدمه و زجر شکنجه مرا از راه حقیقت منحرف نموده
کرد، زندگانی پدر و مادر و برادران من شخصی خود را یکبار دیگر زیر پا گذاشته از مراجعت به ایران خود داری که
و بجای رفیق به سفارت ایران با پولی که خانواده ام برای مراجعت من فرستاده بودند خود را به مسکو رسانیدم و
با پولی که از امید به کمیته مرکزی حزب کمونیست اتحاد جماهیر شوروی سراجیم و علاقه خود را دارم به مانند در اتحاد
شوروی ایران داشتم، این امید که برای این عمل شرافتمندانه من حداقل ارزش را قائل شد و به توجه
به حالت فراخیم پس از اینها آوارگیها و شکنجهها امکان یک زندگانی آرام و در مسکو در پیش رفیق که مرکزی و

۱۵۲/۱۹۲۰

رقعی کپڑے، ہم باہن نظر موافق و نظیرہ خود را برای باقی ماندن من در مسجد رسانا۔ المذبح کپڑے برای
فرب کہ بہت اچھا و جابر شدہ دی رہا نہ

۴. راجع به محل زندگی اهل اردقنه که مرقع احاطه درنا سگنه بزرگ است و فاصله اهل حق حاضر نیست و بجای آن در دهانه زندگی کینه دانه هم ۵۰۰ نفره است که مرقع برای مدت یکماه تا جستجوی خانه مراد و دهانه ثبت نمایند ، همچنین زندگی در دهانه برای سیصد ۴۵۰۰ روپن تمام باشد که به منظور مبلغ ۵۰۰ روپن برای مدتی که در آنجا بدهم صرف شده و در آن برای مدت سیصد و دهانه معلوم غیر قابل امکان بود پس از چندین سخن دعه دارند که خانه باقی در خارج نهر تا سگنه ۱۰۰۰ روپن راه د ۱۰ کیلومتر فاصله تا مرکز شهر تمام

در شرف یافتن است که پس از اتمام اطاقی در آنجا بنی دارد خواهد شد (این اطاقها در ایوان و در پیش محرابی
دره کس آب و در پیش کرم کردن نیست) که بعد از درزی از مرکز شهر با وضع سدنی می زندگی در آنجا پیچیده
عملی شود

و کعبه را دیگر بنام آن بنیت و عدالت و برای جبران سنجیده و مشقاتی که من بدست هفت سال متحمل شده‌ام

МВ
КПСС
ик 5754
хр. 347
ратор
нова Т.К

و تمام دلخواه های زندگی که به هر چیز رسیده می خورد را در راه مبارزات و به نیت خود داده ولی
 و با نگرانی خود را خطا نموده است تنها به تمام رسیده که با دادن بر هیچ کاری که صلاح
 و با حال مرا می بیند و با کار است و یک لحاظ در سکه های امکان دارد و نیز که با نگرانی خود را و دیگر
 زندگی مندرج و آرام در کنار رفتی بکشد و نگرانی و غریبی خود و لازم در دمی خود را بکشد و
 اکتفا به محنت و رسیده می خورد است و با نگرانی خود را برای مبارزات آینه حاکم است
 و در سکه های ملی اطمینان میانی خود را در سکه های غریب که نیت و در سکه های نگرانی و در سکه
 داده و مشاهده با تمام از خود که شکلی و نگرانی به نیت است ام صلب اطمینان نایم با اجازه و
 امکان کار و زندگی در سکه برای اینجانب میسر نیست و با توجه به اینکه در وضع حاضر این به راحت
 به ایران نبرد و (ای موهبت و باور ده و پیش پس از آزادی از زندان در حالیکه برای نگرانی امکان
 دانست ثابت کرده ام) لذا خواهشمند است اجازه دارد نبرد که بعه برود و مراجعت میانی خود را
 تا تعیین سرزندت رفقای حزبی و آزادی میهن در کلی از نگرانی و در و نگرانی با نگرانی از طرف
 خانواده ام بر سر برده و دست و پایی برای مبارزات اینجانب اقدام مقتضی بعمل آید
 سرزندت و زندگی خود را و اگر چه قصاصات مارکیستی و و عدالت میانی

دکتر 5/5/55
 محمد صالح

6734
 347
 pp
 a T.K.

Translation from the Persian

TO CPSU CC SECRETARY Cde. KHRUSHCHEV VIA Cde. RAM, GENERAL SECRETARY OF THE PEOPLE'S PARTY OF IRAN [NPI]

from Ali Reza Hekmat, NPI
member and political émigré

Please permit me to again describe to you my past and my present life with the hope of the fairness of Marxism guided by the CPSU and you personally, and also with complete confidence that greater attention will be paid to my requests and decisions and with respect to me taking into account my health and material circumstances.

I arrived in the country of socialism, my second homeland and bulwark of the freedom-loving peoples of the world, in 1947 as a political émigré and after participation in the liberation struggle of the peoples of my country. In 1948 I was arrested in Moscow and was imprisoned in Siberia for six years and three months. I lost the best years of my youth and fell seriously ill (tuberculosis, heart disease, a general disorder of the nervous system, rheumatism, and hemorrhoids). I didn't want to complain to anyone about my past and to forget about this. However, my current situation has forced me to describe all this to you so that you would be better able to understand my mood. The most terrible and difficult period of my life were those seven months when I was under investigation. The tortures of the Beria system were employed against me, after which my nerves and heart gave out and [my] hair turned gray. I repeatedly lost consciousness and could not move for several months from the blows of rubber clubs on [my] head (in order to force a confession from me that I had come to the USSR for espionage purposes). Now I suffer from strong headaches.

The tortures took away my health and youth, but my unwavering faith and convictions remained.

After Beria's arrest, when they released me, I had an opportunity to return to Iran and knowing that my elderly father and mother want this, and I also was in acute need of rest and treatment. I ignored all this, refused to return to Iran, and showed that no tortures can turn me from the true path. Instead of going to the Iranian Embassy for the money which my family had sent me to return to Iran I arrived in Moscow with a heart full of hope and went to the CPSU CC, where I declared my wish to remain in the USSR. I was confident that the comrades from the CC and my Party comrades would support me. NPI CC members officially informed the CPSU CC of my desire to remain in the USSR. In my letter to you I personally requested that I be permitted this and be settled in Moscow.

However, unfortunately after 10 months of waiting, I was sent to Tashkent at the suggestion of representatives from the CPSU CC. They told me that good conditions would be created for me in Tashkent, work would be offered me, and that I would be provided with housing. They assured me that I would be able to settle in there well. I left for Tashkent on 15 April and arrived there on 19 April. As I was told in Moscow, I turned to the CP CC of Uzbekistan, to Cde. Ponomarev, and asked him about work in the Institute of Oriental Studies, and also about an apartment. He said that there had been no discussion with him about my arrangement in the Institute of Oriental Studies. Some days later he recommended I turn to this Institute myself. In the Institute they told me that they cannot accept me without a decision of the Presidium of the Academy of Sciences.

Regarding my apartment Cde. Ponomarev said that it is very difficult with housing in Tashkent and there is nothing right now that they can offer me. They put me in a

hotel and gave a letter to the OVIR [Visa and Registration Department] where it indicated that I would live in the hotel for a month. I spent 45 rubles in one day's stay in the hotel and for all the days I was there, 500 rubles. I understood that I have no possibility of such expenditures.

Some time later they told me that I will be offered a room in a new building being constructed outside the city on Lunacharsky Highway in a children's community 10 km to which it takes an hour and a half on the road to reach from the city. (There is no water or heat in this building). Considering that this building is located so far from the center of the city this alternative did not suit me in any event since during the time in Tashkent my health became even worse; I turned to a doctor and he told me that based on the condition of my health the Tashkent climate is not suitable for me since my health might worsen during the heat which comes in the summer. In view of the fact that life in Tashkent was not possible for me and dangerous I notified the CC of this and left. I am ready to return the money (1,400 rubles) left from that which was given me by the Red Cross, but I will return the remainder when I begin work.

As a person who has lost everything but in whom remains a great will to fight and a devotion to that cause for which he has fought, I again ask for your instructions so that I am given any work you consider necessary, but which I will be able to perform, considering my condition. I also ask that I be given a room in Moscow so that I can create my home, live quietly close to comrades from the NPI CC, and restore my strength for the struggle.

If the CPSU and Soviet organizations do not have sufficient political trust in me then I request it be taken into consideration that I have refused to return to Iran (I decided this 10 months ago, immediately after release when I was given a full opportunity) and allow me to go to one of the countries of Europe where I, having received material aid from my family, will live quietly as a political émigré until the fate of my Party comrades and the freedom of my homeland is decided. Please help me in my departure.

I am pinning my hopes on a Marxist judgment and your conscience.

Ali Reza Hekmat

5 May 1955

3lv

[several handwritten pages in Persian follow, also dated 5 May 1955, presumably the original]